

Al barri barceloní de Gràcia, s'hi pot trobar el primer 'cat cafè' de la ciutat, un espai on poder prendre cafè i acaronar, si es deixen, alguns moixos i moixes.

L'original model, nascut fa quasi vint anys al Japó, serveix perquè els gats amb menys números de ser adoptats puguin trobar una família.

Barcelona ja té 'cat cafè'

Reportatge de Àstrid Bierge
Fotografies de Jordi Play

No gaire admiradora de les mascotes urbanes, jo pensava que tal vegada hi faria pudor. Però no. No solament tot està més net i polit que a la majoria de bars, sinó que només d'entrar-hi ja perceps que aquest lloc desprèn una energia especial. La gent parla fluixet i tothom fa cara de fascinació, com si els hagués tocat un tiquet per viure una experiència secreta i exclusiva. De fet, no és fàcil trobar lloc. Amb només dos mesos d'història, l'aforament d'Espai de Gats quasi sempre està complet i val més reservar si no vols quedar-te sense lloc. Ubicat al barri de Gràcia, és el primer *cat cafè* de Barcelona, un model de bar que va néixer al Japó a finals dels anys 90 i que s'ha estès arreu del món.

Així d'entrada, compto sis gats. Després em diuen que n'hi ha vuit. Quan entro, un em segueix amb la mirada mentre rosega una bola de pinso. Hi veig cordes per rascar, túnels per on passar, joguines, estanteries on poder enfilejar-se i un arbre artificial que recorda un baobab. A la part *chill out*, que hi ha al costat del vidre que dona al carrer i que té uns quants pufs de vímet, una noia acarona un mix negre que té a la falda. Un altre, blanc i torrat, no des-

clava la mirada del carrer. El reclam, un colom que picoteja a l'altra banda del vidre. Té les potes de davant estirades i arqueja l'espina dorsal. És baix, allargat i prim, amb el ossos marcats. Sembla un petit guepard.

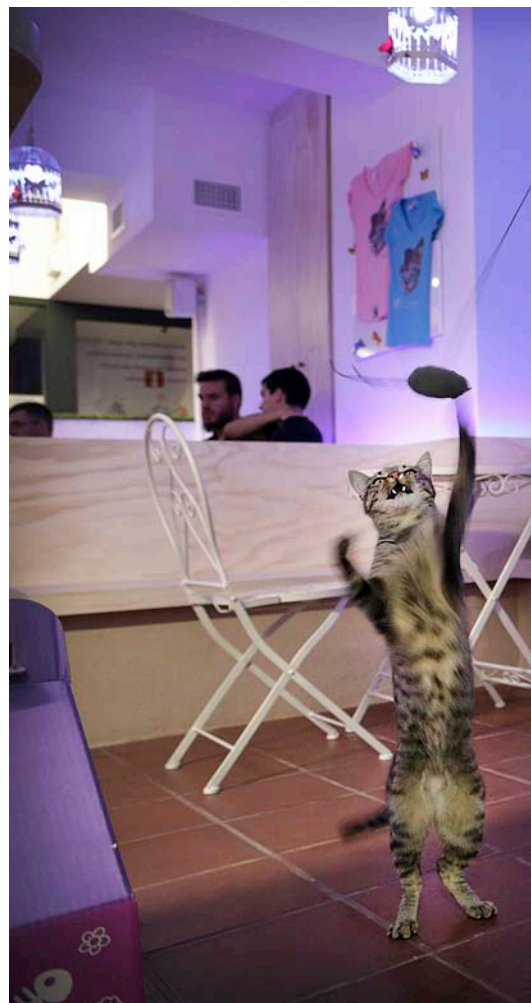
M'endinso en direcció a la barra i la mestressa, que atén uns clients, em demana que l'esperï a l'única taula que està lliure. M'assec al banc, on tinc l'agradable sorpresa de trobar-hi una gata amb el cos empaquetat en un cistell molsut. És tricolor, de pelatge carei, que es diu.

—La puc tocar? —li he preguntat a la noia amb llenguatge de signes, mirant de no trencar la pau.

Ella ha estirat el coll per veure si tenia els ulls oberts.

—No dorm, sí.

Li he acaronat el clatell una estona, potser un minut. Jo pensava que la interacció li estava resultant agradable, però de sobte m'ha proveït d'una mossegadeta al canell. Suau i fugaç, un ai-deixa'm-estar. Jo, passerella, he expulsat un crit sec i curt, apartant la mà fins a l'espatlla. Els ulls del bar han girat tots alhora cap a la meva persona i llavors s'ha sentit

de ningú. No sempre volen que els humans els fem cas, no estan pendents de la nostra vida i no accepten que els impossem gaires obligacions. De fet, quan la mestressa m'explica les normes del local, el primer que em diu és que aquí qui mana són els gats. Sempre han de ser ells els qui decideixin quan és un bon moment per al joc o les carícies. La millor manera d'acostar-se a un gat, diu la web d'Espai de Gats, és esperar que se t'acosti.

No se'ls pot donar menjar i no se'ls pot fer fotos amb flaix. Si mengen del seu pinso —hi ha bols repartits per aquí i per allà— no t'hi fiquis. I si descansen, fes el favor de deixar-los en pau. Els gats són dormilegues, poden dormir fins a vint hores al dia, i si a cada becaina hi ha algú que els emprenya, no podrien aclucar l'ull en tot el dia. Per això cal mantenir un to de veu moderat, res de crits. Tenen una oïda molt sensible. Tampoc pots agafar-los en braços. Lluny de ser una cita fàcil, cal guanyar-se la seva confiança abans d'arribar a aquests nivells d'intimitat.

També és important respectar el caràcter de cada mix. El que li agrada a un pot ser que no li agradi a un altre. A les taules del bar hi ha un recull de fitxes que esbossen la història i la personalitat de cadascun. La meva amiga, la *Mishina Spencer*, es veu que és d'aquestes que van de la taula al llit i del llit a la taula.

Les dues noies que regenten el club feia anys que feien de voluntàries a diverses protectoras de gats. Es veu que alguns ho tenen molt pelut per ser adoptats. Els tigrats perquè n'hi ha molts, els negres perquè tenen mala fama, els introvertits perquè van molt a la seva i els que tenen més de quatre anys perquè ja no són tan juganers. Van decidir muntar aquest club precisament per donar una oportunitat als gats que tenen pocs números de trobar una família. "Aquí, els gats i les persones tenen l'opció de conèixer-se i de veure si connecten. A més, la gent que no pugui tenir animals a casa pot gaudir-ne una estona sense haver d'assumir la responsabilitat de cuidar-se'n".

Tots els moixos d'Espai de Gats estan vacunats, esterilitzats, desparasitats i xipats. És per això que adoptar-los costa uns 150 euros, que és menys del que costaria portar-los al veterinari per fer-los tot això. En dos mesos ja hi ha ha- →

un somriure col·lectiu, com si aquestes desavinences fossin normals entre gats i desconeguts. Havent captat el missatge, m'he esmunyit fins a la punta del banc i he esperat que vingués la noia.

—Diria que no li he caigut bé.

—No és això, no tenia ganes que l'acariciessis. T'avisen amb el llenguatge corporal, és important conèixer-lo.

—Què fan?

—Primer comencen a moure una mica la cua i després abaixen les orelles. Si li vénen de gust les carícies, ronca o les retorna amb el moviment del cap, acompanyant la mà.

Res a veure amb els gossos, que mouen la cua quan estan contents i ronquen quan estan tensos. A més, els gats són molt més reis que els gossos. O com a mínim es pot dir que no tenen ànima de súbdit. Tenen molt clar que no han vingut a aquest món a ser la distracció

Ell, flegmàtic, m'ha mirat amb insolència, com volent dir "si t'has distret no és culpa meua". He anat a un altre puf i de seguida se m'ha acostat amb elegància un moix gris, gran, bell. Ha refregat el seu caparró contra la meua canya i aquest ha estat l'inici d'una curta amistat. Després d'uns minuts de moixaines, ha pujat al puf i a poc a poc m'hi ha anat fent fora a cop de pota. "D'acord, d'acord, tu manes". Acceptant l'ostracisme i arrançant-me per marxar, m'he adonat que la noia que havia vist en entrar encara seguia amb el gat negre a la falda.

→ gut vuit gats que han trobat una família. Cada cop que se n'adopta un se n'ha de portar un altre, però cal fer una selecció, no tots els gats se sentirien a gust en un entorn així. No poden ser del carrer, per exemple, perquè són poc sociables i els costa fer amistat amb altres gats.

Aquesta tardor, el club començarà a organitzar xerrades i cursos. No sols sobre el comportament, la nutrició i la salut dels gats. També volen transmetre

valors generals relacionats amb la protecció animal, més enllà de les mascotes.

Després d'entrevistar la mestressa he anat al *chill out* per prendre un *capuccino*. Tenia una carona de gat dibuixada amb l'espuma, un detall clàssic dels *cat cafès* d'arreu del món. Tot just quan em disposava a seure en un puf, el gat-guepard que abans jugava a distància amb el colom s'ha escarxofat al seient que havia de ser meu. "Quina barra", li he dit.

—Com t'ho fas? Jo no els agrado...

—No, dona, els gats són molt seus i te'ls has d'anar guanyant. És el tercer cop que vinc, ja em coneix. A més l'he enganxat en un bon moment.

—Doncs deu ser això...

Malgrat el meu fracàs, he marxat amb moltes ganes de tornar. És un bar encantador. En surts entenedrida, relaxada, de bon humor. Mèèèu! ●

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

